

O cronică a ultimei săptămâni din viața Mântuitorului

Patimile și Învierea lui Isus

De fiecare dată când citim Evangheliile în Săptămâna Mare ne simțim *captivați* de turnura neașteptată a firului epic. Ca și creștinii în momente speciale din an este oportun să ne poziționăm viața în raport cu adevărurile fundamentale ale creștinismului: Întruparea, Patimile, Învierea, Înălțarea lui Isus Hristos și Mântuirea omului. Narațiunea simplă și naturală are puterea să te facă să trăiești intens.

Carl F.H. Henry spune: "Revelația Lui Dumnezeu și realitatea creată nu-l confruntă pe om doar cu o enigmă pe care este lasat să o descifreze, o întrebare care așteaptă răspunsul sau definitiv; ea îl confruntă de la început ca revelație, ca declarație ca o chemare față de care el trebuie în mod inevitabil - *să reacționeze corect sau incorect*". Când *revelația divină* este categoria decisivă ea plasează în defensivă toate concepțiile pur psihologice, istorice și speculative.

Consemnarea ultimei săptămâni din viața Lui Isus

Exprimarea Lui Dumnezeu prin Isus a surprins lumea. Evangheliile dedică aproape o treime din conținutul lor acestui punct culminant care este ultima săptămână din viața Lui Isus. Relatarea biblică încetinește ritmul, nu-l grăbește când ajunge în Săptămâna Patimilor. Un comentator creștin din primele secole spunea *despe Evangheliile* că sunt *cronici ale ultimei săptămâni din viața Lui Isus*, cu introduceri extrem de largi.

Asistăm la o tragedie care pune în umbră operele lui Sofocle sau ale lui Shakespeare. "*Puterea lumii*", cel mai sofisticat sistem religios al vremii aliată cu cel mai puternic imperiu din perioada aceea s-au *ridicat* împotriva unei figuri solitare singurul "om" desăvârșit care a trăit vreodată. Deși este batjocorit de cei puternici și părăsit de prieteni, Evangheliile subliniază limpede culmea ironiei ca **tot El, este Cel care deține controlul evenimentelor... în totalitatea lor**. S-a îndreptat spre Ierusalim, hotărât să înfrunte soarta care-I stătea în față. Crucea a fost scopul Lui în permanență. Acum, când moartea se apropie, El însuși invită parcă "loviturile" să vină asupra Lui!

În fiecare an *evreii* sărbătoreau marea minune a eliberării din Egipt, un eveniment marcat de minuni. Peste tot în Psalmi și în profeți, întâlnim, "ecouri" ale Exodului, memento-uri vii în conștiința unei națiuni hăituite ca Dumnezeu care răspunsese cândva rugăciunilor lor putea să o facă din nou. Cu aceste relatări încă vii în minte ajungem la *consemnarea*

ultimei săptămâni din viața Lui Isus, așa cum o redă Matei "scenă cu scenă".

Evreii erau adunați din nou la Ierusalim, pentru a-și aminti Exodul și pentru a celebra Paștele. Speranța lor de veacuri s-a aprins din nou: a venit Mesia! Apoi, ca o săgeată menită să le curme speranțele, au urmat **trădarea, procesul și moartea Lui Isus**.

Intrarea triumfătoare în Ierusalim, urmată de o schimbare rapidă

Toate cele trei Evangheliile menționează acest eveniment, care la prima vedere pare să fie singurul moment în care Isus nu manifestă aversiune față de aclamații. Philip Yancey, consemnează: "Îmi aduc aminte că odată, în copilărie, întorcându-ne acasă de la serviciul din Duminica Floriilor, ședeam în mașină, rupând absent frunze de palmier și răsfoind publicația trimestrială a școlii duminicale pentru a citi subiectul săptămânii viitoare. Nu avea nici o logică. Astăzi, mulțimile s-au aruncat la picioarele Lui, iar peste o săptămână va fi arestat și omorât? Acum când citesc Evangheliile, *observ înțelesuri ascunse* care explică această *schimbare rapidă*. În Duminica Floriilor, Isus era înconjurat de un grup de oameni din Betania, încă plini de bucurie din cauza învierii lui Lazăr. Fără îndoială că o altă parte din mulțime era formată din pelerinii din Galileea, care îl cunoșteau bine. Matei ne atrage atenția că un grup important din mulțime erau orbii, schiopii și copiii. Dincolo de aceștia însă pândeau primejdia. Autoritățile religioase nu-L vedeau cu ochi buni pe Isus, iar legiunile romane, însărcinate să țină sub control mulțimile prezente la sărbătoare erau, *prin grija Sanhedrinului, la curent cu informațiile*, despre persoana care amenința "ordinea locală". Isus însuși, avea, sentimente amestecate cu privire la parada care avea să înceapă. Luca relatează că apropiindu-se de oraș, Isus a început... să plângă. Știa... cât de "nestatornică" e mulțimea! Glasurile care "acum" strigau "Osana!", peste doar o săptămână aveau să strige, "Răstignește-L!"

Intrarea triumfătoare a Lui Isus în Ierusalim are în jurul ei o aură contradictorie. Duminica Floriilor a fost un moment de triumf, dar nu acel "gen de triumf" care putea impresiona Roma și nici acela care ar fi impresionat multă vreme mulțimile din Ierusalim. **Ce fel de "Împărat" era acesta?** Iar ucenicii au avut parte de multe surprize. Ne putem ușor imagina că *în momentele în care Isus citea cu voce tare relatarea Exodului, în mintea ucenicilor ... locul Egiptului era luat de Roma!* Dumnezeu nu putea găsi un moment mai bun pentru a dubla acest tur de forță decât acesta în care toți pelerinii

erau adunați la Ierusalim. Declarația Lui Isus a stârnit în aceștia cele mai îndrăznețe visuri: "... Vă pregătesc Împărăția..." "le-a spus cu autoritate..." dar îndrăzniți! Eu am biruit lumea".

Trădarea

Citind relatarea Lui Ioan, ne putem opri asupra unui incident anume, care întrerupe desfășurarea Cinei. În toila acestei "Cine" în cea mai înjosoare postură, Iuda îl vinde pe Mântuitorul.

Ghetsimani

În esență evenimentul din Ghetsimani este istoria unei rugăciuni fără răspuns. Paharul suferinței nu a fost înlăturat. Lumea L-a respins pe Isus: dovada a venit sub forma unei procesiuni de torțe, șerpuiind pe cărările grădinii. Curând ucenicii îl vor părăsi. În timpul rugăciunii, a acelei rugăciuni dureroase care s-a lovit de **un zid de tăcere**. Isus trebuie să fi simțit că și Dumnezeu îl părăsise.

În Ghetsimani, Isus a re trăit Ispitirea la care a fost supus de Satan din pustie. De fiecare dată ar fi putut rezolva "problema răului" prin forță, cu o lovitură de cuțit rapidă împotriva acuzatorului din pustie sau printr-o luptă crâncenă în grădină. Atunci însă n-ar mai fi existat o istorie a Bisericii, pentru că nu ar mai fi existat nicio Biserică și istoria omenirii s-ar fi oprit. Iar epoca actuală n-ar mai fi fost. Toate acestea ar fi stat în puterea Lui Isus dacă ar fi spus... un singur cuvânt... dacă ar fi refuzat sacrificiul personal și ar fi negociat... cumplita răscumpărare. Împărăția n-ar mai fi crescut asemenea seminței de muștar, ci mai degrabă ar fi căzut la pământ, ca o ploaie cu grindină.

Mulțimea prezentă la răstignirea Lui Isus L-a provocat să-și dovedească identitatea, cerându-i să coboare de pe cruce, dar nimeni nu se gândea la ce s-ar fi putut în-

tâmpla: că **El va muri și va învia**. Dar odată încheiat acest *act* cei ce L-au cunoscut îndeaproape au înțeles. Maniera de abordare s-a potrivit perfect cu *tiparul și caracterul* Lui Dumnezeu. Dumnezeu a ales întotdeauna "*calea mai lentă și mai anevoioasă respectând libertatea omului indiferent de preț*".

Cereri cruciale rămase fără răspuns

În *Joia Mare* Hristos L-a rugat pe Tatăl să-L scutească de suferință, dar orice crucifix stă mărturie a agoniei acelei rugăciuni rămase fără răspuns. Mai devreme, în aceeași zi, Isus S-a rugat de mai multe ori pentru unitate între creștinii. Dar uită-te în jur! Din nefericire (și nu se știe din ce motiv) și această cerere crucială a rămas fără răspuns. În *Vinerea Mare* vedem o a treia rugăciune rămasă fără răspuns. Pironit pe cruce, sufocându-Se, Fiul a strigat către Tatăl o întrebare cutremurătoare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Acest „de ce?” a rămas fără răspuns. Nu s-a coborât niciun porumbel. Nu s-a auzit niciun glas ca de tunet. Nu a venit niciun răspuns care să infirmă întrebarea.

În ziua aceea pe care o numim „Vinerea Mare”

Philip Yancey conturează eve-

nimentul într-o viziune metaforică remarcabilă astfel: "Mi-ar fi plăcut ca un scriitor talentat ca Milton sau Dante să fi redat scena care trebuie să fi avut loc în iad în ziua în care a murit Isus. Cu siguranță s-a dezlănțuit o adevărată *petrecere* în Infern. Șarpele din Geneză zdrobise călcâiul Lui Dumnezeu; balaurul din Apocalipsă înghițise, în sfârșit, Pruncul, "Fiul" Lui Dumnezeu trimis pe pământ într-o operațiune de salvare... *sfârșise atârnat pe cruce... ca o sperietoare de ciori... zdrențuită*. **Ce victorie...** diabolică. Dar cât de scurtă... Prin cea mai ironică răsturnare de situație din istorie ceea ce a reprezentat pentru Satan *biruința răului* a reprezentat pentru Dumnezeu *biruința binelui*. Moartea Lui Isus pe cruce a unit cele două margini ale prăpastiei dintre "un Dumnezeu perfect și o omenire fatalmente pervertită". **În ziua aceea pe care o numim Vinerea Mare**, Dumnezeu a făcut din cel mai monstruos act al istoriei cea mai mare victorie. Probabil de aceea simbolul nu a dispărut până astăzi. În *Sâmbăta Paștelui* speranțele și rugăciunile ucenicilor zăceau spulberate și zdrobite în mormânt. Iar Dumnezeu nu a făcut nimic. Nu a zis nimic. Nu se auzea decât bătăitul muștelor în preajma cadavrului Fiului. Iar apoi...

Va urma
■ A. PANTIȘ